

lige Officer var et oprigtigt Sværmeri, der galdt mere end Uniformen. Den smukke unge Dame, der siden sin Forlovelse havde optaget den fornemme Verdens Skik at møde til Middagen i elegant Selskabstoilette, sad indhyllet i et stort Pelsslag paa Grund af Kulden i Stuerne. Efter at det var gaaet op for Grosserer Sømholm, hvormeget Brændsel de store Rum slugte, havde han fundet det unødvendigt at lægge i Kakkellovnen mere end een Gang om Dagen, og ingen vovede nogen Indsigelse.

Hr. Sømholm underholdt sin Svigersøn med det Emne, der for ham selv var det eneste, der havde virkelig Interesse, nemlig hans egen Person og hans Forretnings Udvikling. Som andre indbildte Genier var han ganske opfyldt af sin egen Storhed, betragtede sit Liv som det virkeliggjorte Eventyr om den fattige Dreng og Lykkens Fe. Paa sit Neger-Tysk fortalte han Historien om, hvordan han allerede som en niaars Knægt havde gjort sit første Kup ved at samle tiloversblevne Høvlspaaner paa Byggepladserne og bagefter sælge dem til Madammerne i Borgergade, hvor hans Forældre boede. Og nu sad „der kleine Schweinigel“ her i sit eget Slot og havde et Navn, der var kendt af hvert Barn i Landet.

Pludselig stoppede han op midt i en Sætning. Med sammenbidte Tænder sad han nogen Tid og gned sig over det ene Ben, mens han sagte klagede sig.

Frk. Constance var sprunget op.

„Er du syg, Far?“

Hendes Udbrud kaldte Søsteren og den gamle Tante til fra Dagligstuen ved Siden af. Ogsaa Friherren havde rejst sig. Hr. Sømholm var nu ganske hvid i Ansigtet og vaandede sig ynkeligt.

„Bring mig i Seng! . . . Hurtigt! Kald paa Rasmussen!“

Med Støtte af Husets Tjener og ledsaget af Svigersønnen blev han ført op ad Trappen til Soveværelserne. Undervejs stønnede han højt, og pludselig genlød Huset af dyriske Smertensbrøl.

Der blev straks tændt op under en Vogn for at skaffe Hjælp, og da Jerve var den nærmeste By, hvor der boede en Læge, blev det Doktor Gaardbo, man hentede.

Mens der ventedes paa ham, sad de opskræmte Damer inde i